

„Drž už hubu. Proč se do ní furt navážíš? Bud' rád, že s náma chce někdo zpívat. Doprovodím tě a vezmu ti to,“ nabídne se Roman.

„Ne, půjdu sama.“ Přitisknu si desku i sešit na hrudník. „Kdy zkoušíte?“

„Přijď pozítří a zkusíme si zahrát ty Doors, jo. V tom sešitu je text i s výslovností. Umíš anglicky?“ zeptá se.

„Trochu.“

Plechová vrata mě vyvedou ven, projdu pěšinkou v keřích, jejichž listy odpočívají ve večerním chladu. Zavřené květy si schovávají vůni na ráno, písek vrže pod nízkými polobotkami, uvědomím si, že mě dřou do paty.

O pár okamžiků později minu potemnělý kulturák. Hledám v jeho oknech záblesky života a ujištění, že jsem se nezdržela moc dlouho. Rozběhnu se. S houslemi a deskou v náruči klopýtám po chodníku. Postranní ulicí dojdu k páté vilce od konce. Za oknem v obýváku se mihnou dvě postavy. Vklouznu do předsíně. V nose mě štípne chlad, postřehnu v něm aroma zapomenutých jablek, která máme od podzimu do pozdního jara naaranžovaná v jednom z mnoha máminých proutěných košíků na schodech. Vyběhnu do patra, schovám desku a sešit pod peřinu a housle postavím do křesla. Musím pozdravit rodiče, oznámit, že jsem doma.

„Myslíš si, že jsem blbá?“ Mámě přeskočí hlas. „Viděla jsem ten tvůj pohled. Dovedeš si vůbec představit, jaké je to pro mě utrpení, mít tohle všechno před očima? Tebe, ji, Julii.“

Pot přilepí kliku k mé dlani. Než ji stisknu, z druhé strany s ní pohne mámina ruka. Cukne se mnou, octnu se přímo před její tváří.

„Tak tady ji máš. Kde ses courala? Kde?“

„Venku. S kamarádkama.“

„A s jakými, prosím tě? Žádné nemáš.“

„S Eliškou a Květou z konzervatoře. Přišly se na mě podívat.“

„Nelži,“ odvrátí se ode mě. „Promluv si s ní – jako její otec,“ štěkne máma a odejde do ložnice.

Otec na mě znaveně mávne.

Stojím před ním. V mysli slyším hlas dávno mrtvé hrdinky ze Shakespearovy hry. *Prosím vás, otče, na kolenou prosím, vyslechněte mě v klidu. Aspoň slovo.*

Dlaň pleskne o tvář. Kousnu se do jazyka. Polykám nasládlou krev.

„Mazej spát. A přemýšlej nad sebou.“

Pokojík mě dusí. Svléknu si šaty. Otevřu okno, stojím před ním jen v košilce a kalhotkách. „*Za bránou tisící tam zvonková je zem. A lidé zvonkoví v ní zvoní celý den. Pro vás pláč. Pro váš smích,*“ spolknou další kapičku krve, která se vyrojila na jazyku.

Trhnu šuplíkem psacího stolu a vytáhnu nůžky. Kov mě příjemně zastudí v prstech. Odnáším si je ven, kamkoli, jenom pryč. Usadím se na schodech, mezi vůní starých jablek. Prohrábnu si vlasy, nahrnu si prameny do obličeje a stříhnu. Dopadnou mezi moje chodidla a válí se tam.

„Co tu děláš?“

Neohlédnu se.

„Slyšíš mě?“

„Nic. Sedím.“

Trhne mi ramenem, natočí mě k sobě.

„Pojď se podívat, co to tele zase vyvedlo,“ rozječí se máma.

Rozespalý otec se vypoťácí z obýváku, pohled zakalený.

„Do koupelny! Hned!“